

תנועת

ברק דגן לא עוסק בקסמים כמו בן הרגיל של המלה, אבל אין דרך אחרת להגדיר את מה שהוא עושה עם בלונים. כשהוא שולף בלון סגול ובלון ירוק מהמזוודה, קשה להאמין שבעוד רגע הם ייהפכו לפרח מרהיב. כשהוא אוזח בלון כתום, מסובב, קושר, חותך, מדהים לראות איך בתוך שתי דקות נוצר פלוטו שנראה בדיוק כמו המקור.

ברק הוא אמן בלונים ("זאת אמנות כמו כל אמנות") שמדבר על היצירות שלו בהתלהבות כנה ("כל פלוטו מרגש אותי מחדש"). מה שהתחיל לגמרי במקרה כתחביב נהפך במהרה למרכז עולמו ולמקור פרנסה, אבל עדיין גורם לו הנאה בלתי פוסקת, ממש כמו בפעם הראשונה שבה אחז בבלון.

מסלול: ברק מעיד על עצמו שתמיד נמשך לאמנות ("אמא שלי גאה לספר שצירתי פרצוף ברור בגיל 11 חודשים. הצירור עדיין

קוראים בקפה

<http://cafe.themarker.com>

אורית בבלוג לי הם מצלצלים

מאוד חשוב להסתדר!

לפני יומיים הסתובבתי לי בקניוניצ'ק בעיר השרה הסמוכה, בחיפוש אחר חנות של הסנדלר הצדיק שתיקן לפני כשנה את תיקי האהוב. בהגיעי לחנות הופתעתי לגלות שהסנדלר נעלם ובמקומו התמקם במקום עוד בוטיק מעצבות. נו, אם כבר הגעתי עד הלום לא אעיף מבט? אעיף גם אעיף.

בין הקולבים והמרפיים נכונה לי הפתעה נוספת: המוכרת בחנות היא זאת שבשלוש השנים האחרונות הייתי רגילה לפגוש בכיטיק ממול. המוכרת - נקרא לה חנה - היא תימנייה נאה מאוד בגיל העמידה, עסיסית ובשלה, שעטרת שיער אדום-חציל מעטרת את ראשה.

היי, מה את עושה כאן? את כבר לא בחנות ההיא? חקרתי אותה. "לא, כבר כמה חודשים שלא. עזבתי אותה". הסתובבתי בין המרפיים והקולבים, הצצתי בסמרטוט זה ומדרתי אחר, ותוך כדי כך סיפרה לי חנה את קורותיה בשנה האחרונה.

"היה לנו סכסוך ועזבתי. תתארי לעצמך, הוא לא העביר לי משכורות. אמרתי לו - 'אני אם בודדת, אני חיה מהמשכורת הזאת, אני צריכה לדעת שאני מקבלת אותה כל חודש'. אבל זה לא עזר. בסוף עזבתי. תנסי את החולצת מעטפת הזאת, תראי כמה היא מחמיאה. אל תשאלי מה הוא עשה לי עד שקיבלתי את המשכורת האחרונה ואת הפיצויים שהגיעו לי. מה רציני בסך הכל? פיצויי פיטורים כמו שקובע החוק, חודש לשנה. למכנס הזה יש גזרה שחבל לך על הזמן. אתמול קיבלתי אותו. תנסי. אבל הוא לא רצה לתת לי, אמר שעזבתי מרצוני ושהוא מוכן להמשיך להעסיק אותי."

"בסוף את יודעת איך קיבלתי את הכסף? לקחתי אותו לבית משפט, עם עורך דין של ההסתדרות. ההוא תבע מבעל החנות כזה סכום שאני כמעט התעלפתי. בהיים לא חשבתי לבקש כזה סכום. מה התברר שהוא עשה לי? תארי לעצמך, את הביטוח מנהלים הוא ניכח מהשכר שלי אבל לא העביר לחברת הביטוח. ואני כל הזמן לא ידעתי! עד שקיבלתי מהם מכתב שהביטוח שלי מבוטל. נו, איך המכנס? מחזיק יפה, נכון. לא, את לא צריכה יותר גדול. זה יושב עליך פיקס. הבנת איזה חצופי? גם לקח לי את הכסף, גם לא העביר וגם לא הפריש את חלק המעביד."

"בכל אופן, העורך דין של ההסתדרות אמר שזאת עילה להתפטרות ושאיני זכאית לפיצויים. את יודעת, כשהולכים לבית דין לעבודה עם עורך דין של ההסתדרות תמיד זוכים. אז קיבלתי את הכסף. יש אותו גם בחום וגם באפור. אבל שחור הכי מחטב, נכון? אחר כך סיפרתי לחברות שלי, בסניפים האחרים. מתברר שגם להן הוא לא שילם ביטוח. הוא גם לא שילם להן שעות נוספות כמו שצריך, לא שמר על זכויות. עכשיו גם הן תובעות אותן. תנסי את המעטפת הזאת עם המכנס, תראי איזה יופי!"

"את חברת ההסתדרות? תמהתי. קודם לא הייתי, אבל עכשיו כן. עכשיו אני מבינה כמה הם יכולים לעזור. אז אני משלמת - כמה זה כבר? 30 שקל בחודש? זה כסף שאני בכלל לא מרגישה אותו. וזה ביטחון בשבילי. את החנות הזאת אני הקמתי עבור בעלים חדש, ששמע שעזבתי וביקש ממני להקים בשבילו חנות. הבאתי אתי את הספקים, הבאתי את הלקוחות. עכשיו ההוא מפסיד כסף ואוכל את הלב. עכשיו אני יודעת שחשוב להיות בהסתדרות. זה הביטוח שלנו, העובדים, מול המעסיקים. נו, מה? לא רוצה את המכנס? חבל, הוא מה זה מתאים לך. שלושה כאלה מכרתי אתמול!"

סיימתי את ההיכרות עם החנות החדשה, איחלתי לחנה המון הצלחה ועזבתי את המקום וצלילי האינטרנציונל הומים בלבי המתרוגז. כן, נכון. למלה "הסתדרות" יש צליל קצת נלעג, חנוני, שמעלה על הדעת מכנס גברדין וקרחת וריח של משרדים עבשים ותה ישן. ובכל זאת, דווקא בתקופות קשות, כמו זאת הפוקדת עכשיו את העולם, חשוב כל כך שהעובדים יתארגנו. כי רק באחדותנו נוכל לדאוג לכך שלא רק אנחנו, העובדים הפשוטים, נשלם את מחיר המשבר הגלובלי. כך קרה שנכנסתי לקניון בורגנית נטולת מודעות מעמדית ויצאתי ממנו ללא מכנס שחור, אבל פרולטרית גאה.

<http://cafe.themarker.com/view.php?t=755766>

העבודה

נעה נבט ואייל טואג

ברק דגן | אמן בלונים

נמצא אצלה". הוא מג'נגל בחמישה כדורים, מנגן בגיטרה, מצייר ומצלם (הרבה עיסוק בידיים). מנגד, הוא אוהב מאוד את התחומים הריאליים. "אלה שני קצוות שקשה להאמין שהם משתלבים, אבל אני ההוכחה".

אחרי השירות הצבאי הוא עשה תואר ראשון במדעי החברה ותואר שני במינהל עסקים, וכיום הוא עובד בחברת מחשבים גדולה, במקביל לעבודתו כאמן בלונים. בנערותו התעסק מעט עם בלונים ("ידעתי לעשות חרב וכלב, אבל לא תיארת לעצמי שזה יכול להגיע לכאלה רמות") אך הפריצה האמיתית לתחום התרחשה לפני שנתיים. "ראיתי פרסומת לאורנג' שבה בנו ג'ונגל מבלונים. בדרך הביתה קניתי חבילת בלונים וגלשתי באינטרנט כדי לקרוא על הנושא. מאז זאת התמכרות". יעל, אשתו של ברק, מחזקת מכיוון המטבח: "אכן התמכרות, אבל במובן החיובי של המלה".

ברק דגן

גיל: 33

מצב משפחתי: נשוי + 1 בדרך

ותק: שנתיים

מגורים: תל אביב

משכורת: "אין תלונות"

* משפט לחיים: "לשמח בן אדם אחד ביום. אני מקפיד על זה"

ברק למד ליצור צורות מבלונים באמצעות סרטי הדרכה ב-DVD וגילה שבועלם פועלת קהילת בלונאים ענפה. "לא יכולתי לעזוב את זה. המגע של הבלון מאור נעים, ואם אני לא מתעסק בזה כמה ימים אני ממש מתגעגע. אני יוצר יש מאין וזה ממלא אותי באושר עילאי. אם לפני שנתיים היו אומרים לי שאני אהיה מסוגל ליצור כאלה דברים, לא הייתי מאמין. היצירה הזאת מלהיבה אנשים בצורה היסטורית כי היא מחזירה אותם לילדות. הבלונים שוכרים מחסומים בין אנשים ויוצרים אווירה טובה. לא פעם עומרים סביבי אנשים בסבר פנים רציני, וברגע שאני מתחיל לעבוד עם הבלונים כולם מתחילים לצחוק ונפתחים. הבלון הוא קסם".

מה הקשר בין מחשבים לבלונים?

"שני התחומים טכניים, ובשניהם מעורבת יצירתיות, מתן שירות וסיוע לאנשים. גם הבלונים הם סוג של עבודה הנדרסת".

סדר יום: ברק עובד בכקרים בחברת

מחשבים, וכשיורד הערב הוא פושט את מדי העבודה ונכנס לנעלי האמן ("אלה שני ברקים שונים"). הוא מופיע באירועי חברה, ימי הולדת, בריתות וחגיגות. "זה ערב שלם של בלונים, ואני לא חוזר על אף יצירה פעמיים. יש אנשים שיוצרים בדיוק מה הם רוצים ויש כאלה שאומרים לעשות מה שבא לי. אני מעדיף את הסוג השני, כי הם מאפשרים לי להיות יצירתי. כשאני מסיים יצירה אני מסתכל עליה וחושב איך אפשר לשפר אותה. אני אוהב את תשומת הלב, אבל אני לא מכור אליה - אחרת הייתי שחקן".

אירועים של ילדים בלבד הם מחוץ לתחום, "לא כי יש לי משהו נגדם. ילדים מתלהבים מהיצירות, אבל מבוגרים מבינים את המורכבות שלהן ולכן מתלהבים יותר".

היקף העבודה: ברק מתאמן מדי יום בין שעה לשעתיים. הוא מופיע כמה פעמים בשבוע, כשעתיים בכל פעם. "אני לא ממציא שום דבר בזמן האירוע, כי אני בלחץ של זמן ונמצא מול אנשים. אסור לי לפשל. אני יכול לאלתר אבל מעדיף שלא".

למה זה כדאי? "זו עבודה מאוד משמחת, צבעונית, מיוחדת ושווה. אני מתעסק בתחום הזה שנתיים והוא עדיין מדהים אותי. אני לא חושב שיש מלה טובה יותר כדי לתאר את זה".

הכי אוהב: "לראות את המבוגרים מגיבים בשמחה עצומה שמתבטאת בצחוק אדיר. הם לא מסירים את המבט מהידיים שלי, ואני יכול להבין למה - זה מהפנט".

הכי שונא: "כשהורה מבקש ממני בלון בשביל הילד שלו, וברור שזה בשבילו אבל הוא מתבייש להודות בזה".

הכי מרגיז: "אין דברים מרגיזים בכלל".

זה סופו של כל בלון: היצירות מחזיקות מעמד בין כמה ימים (אם הן נמצאות בשמש) לשבועיים (אם הן ניצבות במשרד או בבית). הבלונים, שעשויים מלטקס, לא מזהמים את הסביבה אלא מתכלים כמו עלים של עץ - נעלמים לאט לאט.

מביא מהבית: "נתינה, שמחת חיים ואהרה לזולת. צריך באמת לאהוב לעזור לאנשים כדי לעבוד בכזה לחץ. כולם רוצים בלון".

אחרי העבודה: "היו לי המון תחביבים ונחתי את רובם לטובת הבלונים. אני רוכב על אופניים, מטייל וגולש באינטרנט. אני נהנה לצלם, בעיקר טבע ואנשים, ואוהב לצלם את היצירות שלי בטבע".

בעוד 10 שנים: "ממשיך להתעסק במחשבים ובלונים, כי זה שילוב מנצח. אני נהנה לשלב בין שני העולמות".

קריירה אלטרנטיבית: "צלם בנשיונל ג'יאוגרפיק".

מדד הקושי: "5. יש אירועים קלים, יש אירועים מתישים, אבל אני אף פעם לא מרגיש שאני בעבודה. זאת הנאה רצופה".

אני מאמין: "ללכת עד הסוף עם מה שאתה אוהב".

מטר לאומה: "בלונים - לא לילדים בלבד".

מה אתה מאחל לעצמך? "להמשיך לשמח אנשים בצורה האדירה הזאת, ולגלות עולמות חדשים בבלונים".

המעוניינים להשתתף במדור מחמנים לפנות ל: noa.nevat@themarker.com